

K 513/988.
Kauva, febr 12. 1859.

Édes jó barátom!



Nov. 28. 1858 óra (miter utolsó leveled kelt), nem láttuk egymást; s én, nem-salálkozásunkra várólom magamat, (de vádolatok téged is egyfajta alás; mert hogy én nem ismerek: • kövessék-e hogy te se így? nem tartol-e te jó lenni, habár én von vaggos is? Olyan vagy, ha te is édes Jánosom min az asszony, rovat sarsar, s a világon se mély máskor láso gasóba, meg az sarkonit s kövessék most kovárd jönni! En' az hírem: ná-hunt s kövessék nem ilyen kövés barátaiág léteit. Ne várj tölem soha annyis: mennyis se add nelem! miér? mert én személtelenebb vaggos! isonaso' jog és előny! sarkid kineveloben!)

Utolsó leveledet előveszem s elolvasom, hogy felfrissítem a leányomát melly az, első elolvasástor seán gyatolok, meg emléksem: mintha hírem volna akkor félig-modellig originalis' kavaritban, mellyet hínni s a jövőben bejni tanácsának; most nem értem többé, mi akkor éorom, s nem hírel egy bejus sem abból mi leveledben írva van. Az egyéniségről függ minden e világ világ! mi Acshygnél értelmét, az igen képen mondok el nelem s alkalmaini avarod re-ám, seánk; de feltek: hogy ugyan-ann becszseiben, ugyanann győgysest alkalmai mindentinnél: orléalau, sütselau mintha lenne. En' érem: hogy egyéniségem re, az álkalam eddig ösmis győgysest kavaritlanot! és valjón sehes-e róla: hogy ilyen vaggos, a mellyen vaggos? a duhikág ama híris vireből selesse-rem egy jó poharral, melly feltekni tanis; de az emlékei is imaginatio az én életem öndözei! chmossan keltésem, keltésem az ostoba versivissal, sépiet-geivel; s most ében is alva folyvást költöt, farsat valamis, akavalamit kelt-sonen hírt min a keltögdös. Ne réi sor gymerlens enembe jus; gondolkasod: méis jus enembe? — elmondó keltésem kavaritlanot egymásnak, is oly híris, győgysest, séi-seghegytő e repotálás: hogy gyatran futni keltésem magamról, emlékeiséreimről, mindeusztól. Ha még az ejtnarát! az álmot! Jó keltésem aró is bánsásonna

rendeléseket énnekem. Próbálom a munkát: nem segit; kiire öntlenem mitor
Frankel megkísérli; de barátság, nem képrethet: mitly inorgán silány dolgotas pro-
dulálom a legnagyobb erőfeszítés és verejték-hallatás mellett is; most látszik: hogy ez
a cura sem való helyem! Valam aróia visitálni, nem tudom: ére-e mi az? Hisz meg
é egy világi az egyházasat láogagút meg, kélhel-némi hogy jó rendben vannak-e munkák?
győző, borsáros munka, amátiutabb minél kevés és két ömefehé, kamalárolas keresni,
hisz a $8 + 6 = 14$ se corrigál rajtam semmis. De hágyit ereles, miny erebről mi
hesélni! az ember végre is majd elvén aszulesen, s amúán miny baj többé! a meg-
névelés, melly ellen panaszkodol utt érelett vize a crethor. Ak éles maga felene nyom-
múls eiter Jánorkam, horván a vensülés, enyüléséje, féjvalmat szaz, minis Seneca
monija, (Consolatio ad Polybium): Quid opus est partes deflare? tota via fle-
bitis est!

Mia Shakespeare -fordítás: illen: una vagy tetszidhet, de én a te helye-
den somniesere nem elgyekem volna a companiába; riváls az utálatos Tomory-
firma alatt. Martintset nevű árvai vagy Zolyomi híves a deheveni orvág-
gyűlésen az mondta póhár hős, a magyar híveset: egy bajítás van nekiet, hogy
igen jút vagy tot, rusznat tellene beani. Fias applicatio.

Lgarán önlöt: hogy az academia itly kép megkülönböztetéssel jár
el irányodban; legkevesebb a mi mondhatsz ez: megérendes! és ha a frieseis
vígton megkeresdöt: anyagi állapotod is javult; kedves, deél csatáid flusarkára em-
lén nem olos annyi erőfeszítés; aggodalmait keletet, kedélyed emelkedés nyer
s tán egészeje is meg fog javulni. Látsd, látsd, nem igen az: hogy a sorok val;
hogy kefélye utt belomartot az emberetbe s felméli a kis meglep. Nem csak sejten
de harmotan is történ, a mi történ. Arja isten hogy soráig viselhesd!

Mi engem illet: egészeje vagyot; bár ers mondhatszaim fele-
segenről is! ő kegyem önlöt fejnyásban feuer; förtöben nem vola már a
múls nyánn, a minis monija nem is meppen többes; pedig míg jár mégis utt jobbas
lén vola, igaz, hogy már is jáml a kessi demuedisher. Nem jár sehová, míg thestly-
néher, míg a fatubelietker sem. Les üldözétként ketten napotán, eseten az, hisz ki elég
egy napra. A legfinerebbem ötel, qótol beunaceler; igaz, aróia is a Romain
asmynat! An is utt az sepe a mi ő, ötellel, qórotlat beunaceler! já-
vulajochat, bündánasochat jélül hosni leveles várol. Aróia már utt volaál
kesem is? Isen vola, isten beleset!

2. semezeröl, levainól nem tudot semmis.

igen barátság Mirkus X